

Assaig sobre els senglars

Els senglars han fet un malany en la meua horteta biològica. Han baixat de la muntanya i han entrat pel barranc del Palmaret. Mai no havien arribat tan lluny. Els ho dic a uns llauradors de Nàquera i fan que sí amb el cap, com dient que aquests estan per totes bandes, que sí al port de Sagunt allò, que sí a Almàsora allò altre. “*Pues no saben res eixos, xe*”, diu un xicot amb els braços tatuats. Han remogut la terra, com si hagueren birbat, i han desfet un rodal de penques que tenia bledanes i boniques. “*Ah, i arrea si li agafen costum, no te’ls llevaràs de damunt*”, diu un altre, pèl-roig i de cara pigosa. “*De segur que estaran ara per algun perdut. Cada dia fan més de vint quilòmetres*”. Han rebentat la tanca metàl·lica amb què protegesc el tros contra els conills i han gaudit de valent.

Me’ls imagine grunyint, nit tancada, rebuscant amb el seu olfacte les arrels carneses. Han avançat per tot el taronger, fent ací i allà les seues inspeccions. Alguns rodals estan ben remoguts i estovats, si volguera quasi hi podria plantar alguna cosa. En especial, els agraden les zones d’agret, que han fet miques. Imagine que els encisen els seus bulbets, tan especials. L’agret es dispersa gràcies a aquests bulbets: és una planta originària de Sud-àfrica, que els llauradors sempre han estimat, perquè a l’hivern entapissa el taronger i el protegeix de les gelades. A l’estiu, s’agosta de seguida i no entrebanca gaire el cultiu. Pel sabor àcid del seu tall, és conegut com agret, però també he vist que li diuen *vinagrella* i *fel* i *vinagre*. I

MARTÍ DOMÍNGUEZ
@MartíDomínguezR

IL·LUSTRACIÓ DE PERICO PASTOR

està vist que als senglars aquestes llepolies envinagrades els encanten.

Mentre apanye la tanca desfeta, pense en tot plegat. En com el senglar aprofita l’absència humana d’aquests dies de confinament forçat i s’endinsa per territoris fins ara ignots per a ells. Ja no tenen cap enemic natural, i de la mateixa manera que els conills varen posar contra les cordes els llauradors de Bétera, ara els senglars estan estenent-se i convertint-se en un problema per a totes les terres del Camp de Túria. Llauradors de Begís m’explicaven no fa molt com trepaven als ametlers per a menjar-se els fruits; altres de la Casella bufaven i em deien que els tenien molt avorrits. Els equilibris naturals estan trencats per complet, i la vida es rebel·la a dojo, desfermada.

En canvi, un rogle de ravenisses ha quedat intacte. Els gafarrons i les cadernereres ho agrairan aquest estiu, quan comencen a granar. Fa uns dies, li llegia al bibliotecari Lluís Agustí que aque-

ta planta es diu *saramago* en portuguès. “Després d’aquesta informació mai tornareu a llegir novel·les de José Saramago de la mateixa manera”, advertia amb ironia. I tenia raó. Ara veig una ravenissa i pense en ell, de manera ineluctable. Mentre apanye la tanca, recorde el seu *Assaig sobre la ceguesa*, on criticava una societat podrida i desencaxada, que patia una pandèmia de ceguesa. Un text inquietant, brillantment escrit, on els malalts cecs van sent apartats de la societat i posats en quarantena en un manicomi. Busque en el meu mòbil alguna informació sobre aquesta novel·la i em trobe aquesta cita: “Crec que no ens quedem cecs, crec que estem cecs, cecs que no veuen, cecs que veient, no veuen”. I aquest pensament m’acompanya tota l’estona, mentre vaig resseguint els passos dels senglars per l’hort. Cecs que veient no veuen... Caldria urgentment reaprendre a veure. I descobrir què som i si podem, si més no, canviar una mica.